

SV. JOACHIM a SV. ANNA, rodičia Panny Márie

Dve evanjeliá (Matúšovo a Lukášovo) nám podávajú rodokmeň Pána Ježiša. Ale obidva rodokmene, hoci uvádzajú mená z dvoch rozličných línií, sa vzťahujú iba na predkov svätého Jozefa, ktorý bol pred izraelským zákonom hlavou Svätej rodiny a otcom Ježiša Krista. O rodičoch alebo iných predkoch Kristovej matky, Panny Márie, sa priamo z evanjelií nedozvedáme nič. Prirodzene, kresťanský ľud sa zaujímal o rodinu, z ktorej pochádzala Matka vteleného Božieho Syna a Spasiteľa sveta. Pre nedostatok biblických správ prevzal údaje z iných prameňov, medzi ktorými najvýznamnejší sa nazýval Protoevanjelium sv. Jakuba. Bol to apokryfný, teda nepravý spis z 2. storočia. Cirkvev mu nikdy nepriznala hodnotu pôvodného apoštolského spisu. No napriek tomu „Jakubovo protoevanjelium“ malo pre svoju starobylosť veľkú vážnosť a zanechalo silnú ozvenu tak v liturgii, ako aj v ľudovej nábožnosti, ktorá sa napokon stala súčasťou cirkevnej tradície. Podľa spomenutého „protoevanjelia“ rodičia Panny Márie sa nazývali Joachim a Anna. Joachim údajne pochádzal z Galiley, kým Anna bola dcérou istého betlehemskeho kňaza. Z jej blízkeho príbuzenstva pochádzala sv. Alžbeta, matka Jána Krstiteľa. „Protoevanjelium“ predstavuje Joachima a Annu ako príkladný a nábožný manželský pár, čo sa dá ľahko predpokladať aj zo skutočnosti, že títo rodičia vychovali mimoriadne ušľachtilú a Bohom osobitne omilostenú dcéru. Ich život však nebol bez trápenia. Dlhú totiž nemali nijaké dieťa. Zažili preto veľa príkoriev, lebo bezdetnosť sa pokladala v Izraeli za Boží trest a ľudia otvorene pohŕdali manželmi, ktorí nemali potomkov.

Po vytrvalej modlitbe sa Joachimovi a Anne, hoc aj v pokročilejšom veku, predsa len narodila dcérka, ktorej dali meno Miriam (Marjam), po slovensky Mária. Jakubovo protoevanjelium hovorí v tejto súvislosti o zjavení anjela Anne i Joachimovi, ktorý sa vo svojej bezútešnosti utiahol do púšte, kde žil v modlitbe a pokání. Keď dosiahla Mária tri roky, rodičia ju údajne zasvätili Bohu v jeruzalemskom Chráme. O ďalších osudoch rodičov Panny Márie sa zachované texty „protoevanjelia“ a iných apokryfných spisov rozchádzajú. Podľa niektorých obaja zomreli krátko po zasvätení svojej dcéry. Podľa iných Anna žila ešte dlho a pomáhala vychovávať i malého Ježiška. Ide však poväčšine o neskoršie doplnky vytvorené nábožnou fantáziou, medzi ktorými je ťažké nájsť historické jadro. Úcta sv. Joachima a sv. Anny sa rozšírila najprv na kresťanskom Východe. Už vo 4.-5. storočí vznikol v Jeruzaleme im zasvätený kostol, a to v blízkosti Ovčieho rybníka a Ovčej brány, kde bol podľa starého podania dom svätých manželov. Veľmi silná bola najmä úcta k svätej Anne, ktorá mala vo východnej cirkvi až tri sviatky v roku. Na kresťanskom Západe sa začalo uctievanie rodičov Panny Márie, zvlášť sv. Anny, v 8. storočí, ale do cirkevnej liturgie preniklo až v neskorom stredoveku (v 10. stor. v Neapole, od 12. stor., postupne aj na iných miestach). Až do poslednej liturgickej obnovy boli v rímskokatolíckej Cirkvi sviatky svätých manželov oddelené: 26. júla sv. Anny a 26. augusta sv. Joachima. V novom liturgickom kalendári si obidvoch pripomínáme spoločne, a to 26. júla.

Žehná Vás Váš duchovný otec
Alfonz Vladimír Sabo, farár

*Ty voči zbožnému sa,
Pane, javíš zbožným
a voči úprimnému
konáš úprimne.
Ty voči čistému sa,
Pane, javíš čistým,
no s falovníkmi
prísne nakladáš.
Pretože chrániš ukrivdený ľud,
no pyšné oči ponižuješ, trestáš.*

*Ty rozsvetecuješ moju sviecu,
Pane,
môj Boh mi osvetľuje temnotu.
I proti zástupom sa s Tebou
pustím,
so svojim Bohom
hradby preskočím.
Lebo je dobrá,
je čistá Božia cesta,
reč Pánova je rečou istoty,
je štítom každému,
kto uchýli sa k Nemu.
Veď kto je bohom
mimo Hospodina
a mimo Boha kto je bralom,
kto?*

*Boh prepásal
ma silou nezdolnou a
bezúhonnou robí moju cestu.
On mi dal nohy jelenie,
to On ma na výšiny postavil.
A moje ruky On vyučil k boju,
On učil držať luk i tetivu.*

*Ach, spásou si ma zaclonil
ako štítom
a Tvoja pravica
mi bola oporou,
a Tvoja žičlivosť
ma urobila mocným.
Ty si dal priestor mojim
krokom, Ty si môj členok
pevným urobil.*

Moc Ježišovho srdca

Pred rokmi, krátko po novembrových udalostiach roku 1989, zaujal verejnosť liečiteľ, ktorý tvrdil, že vylieči každú chorobu. Organizoval rôzne akcie na spôsob show. Pred zrakmi ľudí v štúdiu i pri obrazovkách „uzdravoval“ ľudí. Do éteru znelo: „Vy, ktorí sledujete tento program a vnímate moje slová a pokyny, nebudete nikdy chorí!“ O pár dní nato som stretol človeka, ktorý program sledoval, uveril mu a vzápätí ochorel tak, že bol práceneschopný skoro celý mesiac. Keď sa zotavoval, hromžil. Ako je možné, že avizovaná moc ho sklamala a namiesto posily ho zložila do postele? Načo je taká moc?

Dvanásť dostali nepredstaviteľnú moc: „Dal im moc nad nečistými duchmi...“ Dnes mnohí po takej túžia. No vzápätí v evanjeliu počúvame: „Ale keby vás na niektorom mieste neprijali, ani nevypočuli...“ Mať v rukách takú moc, a pritom si neporadiť s ľudským vzdorom... Načo je potom taká moc?! Ježiš nedovolí násilím zdolať slobodnú vôľu človeka. Necháva mu autonómiu vo voľbe. Môže aj nepriať, aj nevypočuť. Ľudské srdce sa nezdoláva silou. Násilie nie je vhodnou cestou. Ako teda zaujať srdce človeka?

Najprv sa utiekajme k Srdcu, ktoré bolo prebodnuté kopijou vojaka na Kalvárii. Vyšla z neho krv a voda. Sám Syn človeka zvolal: „Je dokonané!“ Získať srdce človeka znamená vystúpiť na vrchol obety, pocítiť obmedzenosť ľudských síl a konštatovať, že ísť ďalej sa už nedá, že je dokonané. Vrcholné stavy obety a nasadenia nezvyknú ostať bez odozvy. Ľudsky „dokonané“ býva iba začiatkom veľkých Božích diel. Jeden z tohtoročných kazateľov na primičnej slávnosti potvrdil, že súčasného nositeľa myšlienok evanjelia buď prebodne svet s jeho lákadlami, alebo úpadok viery ľudí, alebo Ježišovo víťazstvo v spásonosnom boji. A to vždy s iným dôsledkom. Byť preniknutý myšlienkou Golgoty a veľkonočného rána je predpokladom dobrého konca zápasu o získanie človeka pre Božie kráľovstvo. Náročnosť Golgoty a kríža prinesie nakoniec svoje ovocie. Rozhliadnime sa okolo seba! Nájdeme dosť takých, ktorým by sme chceli vyprosiť milosť, aby aj vypočuli, aj prijali to, čo Ježiš odporúča ako cestu k večnosti. Ich srdce zatiaľ možno nereaguje na našu intervenciu. Buďme však trpezliví, čím viac je niekto tvrdší vo svojom jadre, tým viac budme my silnejší v trpezlivosti. Srdce človeka môže premôcť iba sila Ježišovej lásky.

ŠTEFAN VITKO

Myšlienky Jána Pavla II.

Abý ste budovali Cirkev, žíte v svätosti.

Peru, 1. februára 1985

Vtelenie Slova záviselo od Máriinej vernosti.

Život Krista vo svete závisí od vašej vernosti.

26. novembra 1981

Vďaka za ročné obdobia

Čo sú ročné obdobia, ak nie naše vlastné myšlienky, ktoré sa rozvíjajú, rozpínajú a kľúčia? Jar je prebudenie v našom srdci a leto nám daruje svoje plody. Nie je jeseň naša minulosť, ktorá nám spieva uspávkanku o tom, čo je v nás od detstva? Zima - nie je to spánok, ktorý sa zaoberá snami ostatných ročných období?

Kto za tým všetkým stojí? Kto zobúdzda prírodu na jar, kto necháva dozrievať plody, kto dodáva sladkosť viniču, kto spôsobuje stíšenie a odpočinok - skôr ako sa to znovu všetko zopakuje?

Mnohým ľuďom dlhujeme vďaka za ročné obdobia nášho života.

Mnohým sme veľa dlžní: rodičom, vychovávateľom, učiteľom, tým, ktorí nás sprevádzali na našej ceste, tým, ktorí nám ponúkli domov, ale aj tým, ktorí sú voči nám s láskou kritickí.

Chceme byť vďační za všetko, čo v nás nechal Boh a blížni rásť, kľúčiť a dozrievať. Naša úroda nech pretrváva dlhšie ako ročné obdobia - až do večnosti.

Adalbert L. Balling „Ďakujem“

Sväté omše v 16. týždni cezročného obdobia (B)

23. VII. pondelok *«Missa tridentina»*

18.00 *nebude*

24. VII. utorok

18.00 *Za ě Mareka Tomašoviča, rodičov a starých rodičov*

25. VII. streda

18.00 *Za ě Jozefa Palka a dcéru Annu*

26. VII. štvrtok

17.15 *Adorácia + posvätný ruženec*

18.00 *Za ě Konštantína a Annu Čajkovičových*

27. VII. piatok

18.00 *Za ě Teofila a Annu Čajkovičových*

28. VII. sobota

08.00 *Za ě Tibora Hajka, rodičov a švagra*

Upratovanie kostola č.d. 388 – 420

29. VII. 17. nedeľa v cezročnom období (B)

08.00 *Za ě Viktóriu Vráblovú – nedožítých 90 rokov*
Lektori: Blahová M., Macáková E.

09.15 *Svätá omša v Štefanovej*

10.30 *Svätá omša pri kaplnke sv. Anny*
Za ě Jozefínu Veteškovú – 30 deň
Lektori: Kuric M., Polakovič P.

14.00 *Posvätný ruženec, litánie*

Liturgický kalendár

23. VII. pondelok *sv. Brigita, reholníčka, patrónka Európy*

24. VII. utorok *sv. Sarbel Makhluť, kňaz*

25. VII. streda *sv. Jakub, apoštol - sviatok*

26. VII. štvrtok *sv. Joachim a Anna, rodičia Panny Márie*

27. VII. piatok *sv. Gorazd a spolčníci*

28. VII. sobota *sv. Viktor, pápež*

Ešte jeden vtip?

*Humor sa líši od vtipu, ako sa líši úsmev od rehotu.
Paul Alverdes*

Ako je to možné, že človek, ktorý nielenže pozná mnoho vtipov, ale ich vie aj výborne podať, môže byť predsa bez zmyslu pre humor? Čo je k humoru nevyhnutne potrebné? Do tretice všetko dobré:

1. Satira, sarkazmus, cynizmus sa mstia za to, že skutočnosť nie je taká, ako očakávali vo svojich želaniach. Preto ich vždy znovu a znovu skutočnosť zraňuje. Zranená pokožka však reaguje aj na najmenší dotyk s mimoriadnou citlivosťou.

Radostný človek je inakší: Zmieril sa s tým, že skutočnosť už je raz taká, aká je - včítane jeho samého i blízkeho okolia. Nediví sa, že je človek jednoducho ľudský. Ba ani to priveľmi ľudské ho nevyvedie z miery. Iba neľudské je pre neho neznesiteľné. Človek s humorom je realistický.

2. Satira, sarkazmus, cynizmus sú skeptické. Pretože sa sklamali vo svojich očakávaniach, živia sa trpkosťou tejto skúsenosti, pomstychtivosťou zraneného sebavedomia, arogantnosťou povýšeneckého sebazdôrazňovania.

Veselý človek je inakší: Zaiste aj on vidí tieň. Ale vidí aj svetlo, ktoré vrhá tieň. Zaiste pozná bremená, ale aj trpezlivosť znášania. Hľadá na celok a spoznáva silu, ktorá chce z chaosu vytvoriť kozmos. Dôveruje réžii, ktorá riadi hviezdy, necháva kvitnúť kvety a dozrievať plody. Človek s humorom je presvedčený o zmysle celku.

3. Satira, sarkazmus, cynizmus sú podráždené, arogantne útočia na druhého: Nie si taký, ako by si mal byť! Úmyselne prehliadajú nielen to, čo je na druhom pozitívne, ale aj to, čo je v nich samých negatívne. Nestarajú sa o vlastné slabosti, alebo o nich vôbec nevedia, ale sledia po Achilovej päte druhého a s radosťou do nej pichnú.

Veselý človek je inakší: On nepozná škodoradosť. Napätie medzi ja a ty rozpustí v spájajúcom my. Neútočí:

„Ty!“ Ale povie: „My!“ Lebo vie, že sme už raz takí, aj dobrí aj zlí, aj silní aj slabí, aj chorí aj zdraví.

Človek s humorom má rád ľudí.

Preto sa dá zmysel pre humor získať. Lebo dobrotu si možno osvojiť.

Zips na srdci

*K dieťaťu by sa nikto nemal približovať inak,
než s prívetivou tvárou.
Johann Michael Sailer*

Večer sme sedeli v nemocnici spolu so sestričkami. Mali útulnú izbičku vyzdobenú kvetmi a vždy sa tešili na tiché chvíle večerného odpočinku. Pri čaji a koláčoch si rozprávali o svojich zážitkoch, starostiach i šťastí v povolani.

Keď som ich poprosil, aby každá porozprávala svoj najkrajší zážitok z nemocnice, vyšli najavo radostné príbehy. A keďže matky predstavené majú právo byť trochu svojhlavé, táto múdra, zdržanlivá žena až na všeobecné naliehanie povedala tiež svoj príbeh:

Bolo to pred viac rokmi. Na detskom oddelení som mala nevyliciteľne choré dievčatko. No napriek stálym bolestiam bolo toto dieťa vždy, keď som k nemu prišla, veselé, niekedy až žiarilo od radosti. Keď som sa maličkovej opýtala, prečo je taká šťastná, vytrvalo mlčala. Po mojej viac rás opakovanej otázke: „No veď mi už povedz, prečo sa tak tešíš?“ mi so zahanbeným, nežným úsmevom pošepala: „Lebo si tu ty!“ To bol môj najkrajší zážitok - skončila matka predstavená tiež

trochu v rozpakoch, akoby bola priveľmi otvorila zips na svojom srdci, ale predsa len s úsmevom!

Človek nech je ľudský!

*Výsadou človeka je smiech.
Rabelais*

„Čochvíľa sa však znovu zrútil a veľká slza sa mu skotúlala po líci. „Ach! zvolal Cyrus Smith, tak si predsa len človek - lebo vieš plakať.“

Toto je ústredná veta, okolo ktorej francúzsky spisovateľ Francois Mauriac sústredil svoj najkrajší príbeh. Hovorí sa v ňom o malom, duševne zaostalom chlapcovi, ktorého nikto nechápe, nikto nemá rád, ktorého ako ufúľanca a idiota odsúvajú do bezútešnej samoty a ktorý nakoniec skočí do vody.

„Lebo vieš plakať“ - podľa síz možno spoznať človeka. To ho však nezachráni od srdcervúceho zúfalstva. Ako celkom inak by sa bol skončil príbeh o malom ufúľancovi, keby bol mal niekoho, kto by v jeho detskej tváričke objavil plachý bojazlivý úsmev a doviedol ho k veselému smiechu.

Nuž, príležitosti pre slzy nám veru nechýbajú! Aký požehnaný by však bol náš život, keby sme druhým dávali viac podnetov k veselosti. Možno to predsa len nie sú slzy, ktoré nás odlišujú od zvierat. Lebo kto sa súciteľne pozrie do oči trpiaceho tvora, mučeného zvierat, opusteného psa, prestrašeného vtáka, môže aj v ňom zbadáť slzavý lesk smútku.

Zviera zaiste pozná aj uspokojenie, radosť z pohybu, z osvieženia, zo stretnutia, z úspechu. Ale smiech, srdečný, oslobodzujúci smiech, to je výsada človeka, takže práve podľa neho by sa dalo spoznať: Tak si predsa len človek, lebo sa vieš smiať!

Max Rossler „Objav radosť“

Lenže vy nechcete prísť ku mne, aby ste mali život

(Jn 7, 40 - 45)

Kristus vždy zasahuje hlboko do života človeka. Znova a znova zaznieva tá istá otázka: „Za koho ma pokladáte vy?“ Snaha byť pokorným, falošné nazeranie do svojho vnútra dáva negatívnu odpoveď. Lebo nenávisť a pýcha zaslepujú ľudskú myseľ.

Skutočná viera nikdy neprichádza ľahko. Boh sa môže niekedy zdať, že je veľmi ďaleko, alebo stojí tak blízko, že si to vôbec nevšimneme. Napriek tomu jeho prítomnosť človeka vyruší! Najhorším „rodiacim“ sa hriechom je nechcieť poznať pravdu. Neochota zamyká srdce i myseľ pred týmto prijatím.

Napätie, ktoré vzniká u ľudí, spôsobí, že sa pred ním nedá ujsť. Kristovo slovo zasahuje a vyžaduje odpoveď. Evanjeliové svetlo spôsobuje očiam bolesť, očiam, ktoré milujú temnotu. Židia pozerali na spásu z materiálneho hľadiska, blahobytu. Bagatelizovali človeka a neodpovedali Bohu správnym spôsobom. Zabudli sa otvoriť novým veciam, ktoré prichádzajú v Kristovi. Zabudli urobiť to, čo veľaokrát urobili putovaním - obrátiť sa a dôverovať iba Bohu.

*Ako sa obrátiť? Zrieknuť sa dôvery vo vlastný
výkon a uznať svoju bezmocnosť. Zakoreníť svoju
existenciu v Kristovi. Len vtedy môžeme dať správnu
odpoveď.*

Luboš Onderčín „V hĺbinách slova“

NA JEDNEJ STRUNE Niccolo Paganini začal hrať svoj husľový koncert - a v tej najťažšej pasáži mu praskla jedna struna. Ľudia sa pousmiali a čakali, ako veľký umelec zareaguje. Ale on sa nevzdal. Pokračoval ďalej na troch strunách, ale vtom mu praskla aj druhá. Ak chcel z dvoch hrubších strún vylúdiť vysoké tóny, musel trochu pritlačiť. Neuplynulo však veľa času a tretia struna - prásk!

Vtedy Paganini prestal na chvíľu hrať, zdvihol ruku a počkal, kým obecenstvo úplne stíchne. Potom povedal: „Len jedna struna a Paganini!“ Vzal do rúk husle a na jednej strune dokončil jeden z najkrajších husľových koncertov, aký kedy zaznel.

Len ty a Boh - to stačí na to, aby mohol tvoj život zaznieť v tých najkrajších tónoch.

Kresťania by mali byť ako kanvica na čaj - spievať aj vtedy, keď sú po krk v horúcej vode.

Anonym

Rok nad evanjeliom

Vnútorne svetlo

„Ak bude tvoje oko čisté, bude celé tvoje telo vo svetle.“ (Mt 6, 22)

Ak máš zdravé oko - vidíš svet a celé tvoje telo je vo svetle. V tomto svetle sa pohybuješ a v ňom môžeš žiť. Aj tvoj duchovný život potrebuje svetlo, aby si netápal v chaos. Týmto svetlom je pravda, predovšetkým pravda Božia. Ak ju poznáš, môžeš v jej svetle žiť - vieš prečo a vieš kam.

Boh nám dal nielen telesné oči. Dal nám aj duchovný zrak, aby sme videli duchovnú pravdu života. Dal nám zmysel pre Božiu pravdu. No tento zrak si kazíme hriechom. Ním ničíme v sebe zmysel pre Božiu pravdu a ocitáme sa v duchovnej slepote a v duchovnej tme.

Keď je telesné oko vyhasnuté, v akej tme sa ocitá celé telo človeka a celý jeho život! Strach pomyslieť! Ale čo keď vyhasne v nás zrak duše, keď stratíme zmysel pre pravdu a pre Božie veci? Ak namiesto pravdou naplníme svoj život lžou? Ak lož vyhlasujeme za pravdu a žijeme z tejto lži? To je už zvrátenosť života. To je zhustená tma. Je všade tam, kde lož mieri rovno proti Bohu. Takáto lož chce vytvoriť večnú tmu. Kto sa drží lži proti Bohu, kto chce natrvalo žiť z falše, ten sám dáva svojej temnote večné trvanie. Sám si kuje svoj trest. Komu bude zazlievať, keď sa pred ním roztvorí večné zatratenie?! Aká veľká bude sama tma!

Nemôžete slúžiť dvom pánom

V knihe o svätom Františkovi je tento rozhovor: „Brat František, prečo tak trýzniš svoje telo? Tvoje telo je Božie

dielo a ty si povinný vážiť si ho. Nie je ti ľúto preliatej krvi?“ František pokrútil hlavou a povedal: „V tom bode, v ktorom sa ľudstvo nachádza dnes, cnostný človek musí dohnať cnosť až k svätosti, pretože hriešnik hreší až po zvierackosť. Dnes nie je možná stredná cesta.“

Človek nemôže zostať na polceste. Nemôže byť polovičatý. Nemôže slúžiť dvom pánom. Človek nemôže robiť v zásadných veciach svojho poslania kompromisy. Nemôže chcieť patriť i Bohu, i hriechu. Nemôže chcieť ísť aj k Bohu, aj od neho. Môže buď vystupovať k Božej večnosti, alebo padať do zúfalstva.

Niektorí ľudia si myslia, že im stačí akýsi priemer - nerobiť to najhoršie. Nezabil som, nekradnem... A čo keď som urazil? Alebo poškodil? A keď som vohnal niekoho do trápenia? To nie sú previnenia? A keď som mohol, ale neurobil dobro? Tu už nejde o priemer. Pri svätej omši vyznávame aj pri týchto veciach: moja vina, moja preveľká vina! Ak si niektorí ľudia myslia, že tak ako medveď prezimuje spánkom, aj oni môžu svoj život duchovne prezimovať a nerozhodnúť sa nikdy ani celkom pre Boha, ani celkom proti nemu, veľmi sa mýlia. To je ilúzia. Pokušenie doráža aj na nás. Aj nás strháva hriech. Niet úniku. Kto sa nechce celkom rozhodnúť pre Boha, už tým sa rozhodol. Nezostane ani čistý, ani nedotknutý hriechom. Ibaže si to neprizná. Biele šaty nezostanú natrvalo biele, ak sa o ne nebudeme starať. Znečistia sa a očernejú. Pretože sme stále strhávaní k egoizmu a pudom, klesáme na ich úroveň. To je však veľmi nízka úroveň. Ak sa nebránime, chystáme si skazu. Človek, ktorý prehltnul jed, môže protijed odmietajúť, ale smrť už postupuje, hoci má líca ešte červené. Dokonca aj vo svete fyziky kameň buď letí dohora, vynesenej silou, alebo padá na zem, podrobený gravitácii. Ak chceme prekonať silu príťažlivosti hmoty, musíme zapnúť motor lietadla alebo rakety. Rovnako treba prekonávať príťažlivosť hriechu. Naším motorom je vôľa, povzbudená láskou, nesená milosťou a udržiavaná nádejou. Ak nejdeme dohora, padáme. Nemožno stáť nehybne vo vzduchu. Buď sa dávame dvíhať milosťou, alebo strhávať hriechom. Dvomi pánom nemožno slúžiť. Zlo je nemilosrdné. Kde sa zastaviť na šikmej ľadovej ploche?

V dráme o Tomášovi Morusovi je rozhovor Cromwella s Richardom, niekdajším Morusovým priateľom, ktorý sa dáva na šikmú plochu spolupráce s kráľom - bezohľadným odpadlíkom.

Cromwell: „Boli by ste skvelý daňový šéf pre York.“

Richard: „Je to vo vašej moci?“

Cromwell: „Celkom.“

Richard: „A čo musím za to urobiť?“

Cromwell: „To sa uvidí. Niet na to pravidiel. Ani na odmeny, ani na tresty. Nedá sa ani povedať, že za priehrdtie hanebnosti si kúpíte dve priehrdtia blaha. Počujte, Richard, nie ste vy nábožný? V tom by bola ťažkosť...“

Richard: „Myslím, že nie.“

Cromwell: „Tým by ste si mali byť istý. Viete, také tie zastarané veci - svedomie a hriech a podobne... Potrebujeme ľudí róznych a na výške doby...“

Richard hľadel prekvapene. Váhal. Nevedel sa vzoprieť. Cítil, že už vykročil, keď začal vyjednávať. Slúžiť dvom pánom? Ktorého sa pridržať? Dal sa do reči s Cromwellom - a zahynul.

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk

www.vistucespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostoe Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku